

VƯƠNG BỤI TRẦN

(Bài xướng)

Viết đề tặng riêng BS Trần quý Trung
nhân lúc cảm hứng đầu xuân Canh Dần

*Xuân này đến nữa, đã năm xuân(1)
Nói lại tình xưa, tắt lịm dần
Càng hiểu, càng thân, càng tâm đắc
Thiền thơ, ý hội, mới thấm nhuần*

*Xuân đến nào hay, vương bụi trần
Cũng thơ, cũng rượu, cũng đón xuân
Thả hồn mây gió, trắng trắng cuốn(2)
Mấy chữ nghêu ngao, cũng hơ a vẫn*

Dương thanh Phong

Ngày tất niên, 29 tháng chạp Kỷ Sửu
12-2-2010

Ghi Chú:

(1)- BS Trung, người Hải Phòng, năm 1946, hồi đó ông mới 14 tuổi, theo gia đình tản cư về làng Kính Chúc, tỉnh Ninh Bình, quê của tác giả, thuộc Việt Minh kiểm soát, vì hai cụ thân sinh ra hai người cũng là bạn đồng môn với nhau lúc thiếu thời, nên hai người trở nên bạn thân rất nhanh. Vài năm sau ông Trung theo gia đình hồi cư về Hải Phòng, thuộc Pháp kiểm soát. Đến năm 1954, cuộc di cư vĩ đại của người miền Bắc chạy vào Nam ty nạn cộng sản, chúng tôi gặp nhau tại Saigon. Khi ông Trung tốt nghiệp BS quân y, đòi lên phục vụ Cao Nguyên cho nên không có dịp gặp nhau nữa, mãi 50 năm sau, tác giả may mắn tìm ra được số điện thoại của ông và năm 2004 mới thực sự gặp lại nhau. Và từ đó đến nay cùng nhau say đắm trong thiền thơ.

(2)-Thả hồn mây gió, trắng trắng cuốn: Tâm của tác giả không bị trắng gió mây lôi cuốn

Có nghĩa là tâm vẫn tịnh tịnh, lặng lặng, không dính với sáu trần mà hồn thơ vẫn chảy

Nó đạt đến độ thiền với thơ là một, hư thực là một, đó là trạng thái mà tác giả gọi nó là “**TÂM VẬT ĐỒNG NHẤT THỂ**”

VƯƠNG BỤI TRẦN

(Bài họa)

*Xuân qua xuân lại, đủ năm xuân
Bầu nọu túi thơ, đã cạn dần
Xương họa dờng như, tâm đắc ý
Vô thường tan hợp, mới thấm nhuần*

*Xuân mới mong sao, hết bụi trần
Cùng ngâm, cùng vịnh, đắm ý xuân
Xác thân, mặc gió, lôi lôi cuốn(1)
Câu đực câu trong, khéo họa vẫn*

San Diego, đêm tân niên, 29 tháng chạp Kỷ Sửu,
12-2-2010
BS Trần Quý Trung

Ghi Chú:

(1)- Xác thân mặc gió, lôi lôi cuốn: Xác thân mặc cho gió lôi cuốn nhưng tâm tác giả vẫn không chịu ảnh hưởng đến ngoại vật, vẫn không dính với sáu trần. Tâm đã đạt đến độ “**TÂM VẬT ĐỒNG NHẤT THỂ**”. Hơn thế nữa, theo “Bát Nhã Chân Kinh” thì:

“*Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị dị sắc*”
Vì vậy *hồn* với *xác* không khác và **Có** tức là **Không**, **Không** tức là **Có**.

Do đó mới nói “Chân Không mà diệu hữu”